

Blog nr.10

11 Oktober 2013

Onderwerp: Hoe belangrijk is klokkijken?

Je bent 12 jaar en je zit in groep 8 van de basisschool. 's-Morgens sta je op, kleeft je aan, gaat naar beneden, ontbijt, poetst je tanden en dan .... ja, en dan. De school begint om half negen, vijf dagen in de week. Maar hoe weet je nu wanneer je weg moet? Een klok biedt uitkomst, vader of moeder zegt regelmatig dat je nu moet opschieten. Zodra ze zich echt druk gaan maken zul je toch echt aanstalten moeten maken om weg te gaan. Je kijkt eens op de klok, twee en soms drie wijzers die langzaam bewegen en het ding tikt ook nog eens. Hoe laat is het eigenlijk? Je weet het niet, hoe lang je ook tuurt, nadenkt en puzzelt. Tijd zegt je niets, hoe lang iets duurt zegt je niets, een klok zegt je niets.

Om te weten waar je bent op een dag zul je zo nu en dan moeten weten hoe laat het is. Hoe weet je wanneer je de deur uit moet als je geen idee van tijd hebt. Dat weet je dus gewoon niet, je bent afhankelijk van anderen die wel kunnen klokkijken, zij spelen vanzelf in op het tekort schieten van die vaardigheid.

Toch blijft het een struikelpunt. Als er in de klas gevraagd wordt hoe laat het is schiet je in de stress. De klok helpt je niet om het juiste antwoord te geven dus gok je maar wat. Er zijn zoveel mogelijkheden dat je nooit goed gokt. De leerkracht geeft uiteindelijk zelf het juiste antwoord en je hebt er weer niets van geleerd. Iedere keer dat dit gebeurt eindigt de situatie in een teleurstelling omdat je best weet dat je het hoort te kunnen. Teleurgesteld worden omdat je iedere keer het juiste antwoord niet geeft, iedere keer weer. Je krijgt al de zenuwen als je vermoedt dat iemand het over 'tijd' gaat hebben. Teleurstelling gaat over in frustratie. Waarom kunnen jouw klasgenootjes wel klokkijken en jij niet? Hoe vaak en hoe lang je ook oefent met getekende 'voorbeeldklokjes', je leert het niet.

Leerkrachten en ouders weten zich geen raad en hopen dat het kind het uiteindelijk vanzelf wel zal leren. Niets is minder waar. Als je bijvoorbeeld niet weet wat de functie van de grote en de kleine wijzer is dan raak je altijd in de war. Wat is een kwartier, een half uur, 43 minuten, 'over' en 'voor', 'half' of 12 minuten voor zes uur 's-avonds.

Bij mij in de praktijk zijn de kinderen de bron. Ze weten precies wat er aan de hand is maar ze kunnen ook meedenken om een oplossing te vinden. Het verhaal stuurt mij een bepaalde richting op, nu begrijp ik waar de verwarring zit. Psycho educatie is een onderdeel van de coaching. Ik geef suggesties en controleer of ze passend en helpend zijn. Zodra verbindingen zijn gelegd met alle bestaande kennis valt ineens de zorg weg. Het spreekwoordelijke kwartje is gevallen. Nu rest alleen nog veel oefening en daar moeten ouders zorg voor dragen, samen met het kind.

Heel vaak leren beelddenkers slecht klokkijken. Het tijdsbesef ontbreekt, het stapsgewijze karakter van tijd zegt ze niets, een klok is een apparaat dat geen enkele verbintenis heeft met het ongrijpbare fenomeen 'tijd' waar geen plaatje of beeld bij hoort. Daarnaast is 'tijd' voor beelddenkers een rekbaar begrip dat zich aanpast aan de beelden. Beelden en gebeurtenissen kunnen nu eenmaal niet aan 'tijd' aangepast worden in hun belevingswereld.

Het lijkt wel de omgekeerde wereld. Een lineaire denker plant stappen om zo precies binnen het tijdsbestek uit te komen met een activiteit, lukt dat niet dan worden er stappen geschrapt. Een beelddenker heeft het einddoel in zicht en vult willekeurig de leegte op. Daar zit dan geen enkele lijn of planning in. Creatieve breinen leven in het moment, maar de maatschappij waarin wij leven verlangt een logische indeling van de uren die wij tot onze beschikking hebben.

De training 'Ik leer anders' spreekt aan en biedt een oplossing!